

“Home, el Sr. alcalde!”, em diuen, a vegades, amb un cert to jocós quan em veuen pel carrer. Francesc Ribas i Sala, solter i amb cinquanta anys, està massa enamorat del seu poble com per fugir cap a altres reduccions afectives. Per al Quico, com li diuen, la idea de ser alcalde el va atraure, com a qualsevol idealista, un cop hi va veure una base sentimental per a la seva acció. **Moltes vegades m’havien demanat ser cap de llista municipal. Aquí ens coneixem tots. I tot i que aquesta tasca s’ha de desenvolupar paral·lelament amb la professió que un té, crec que val la pena acabar les obres encetades per l’anterior alcalde, que no ho va fer pas tan malament, i iniciar nous projectes, sempre amb desitjos de servir al poble.**

A la vora del Ter, el poble exhala una mena d’embriaguesa que li dóna l’aspecte de ser completament indiferent al destí. Més encara si es trepitgen les pedres del pont vell amb dues filades d’arcs. **Hi ha un refrany popular que diu “Roda de Ter, pont sobre pont i una església a cada cap”.**

Roda, dividit pel riu, forma dos nuclis urbans. **Quan parles d’una persona que és de l’altre cantó dius: és de l’altra banda; de l’altra banda del riu, és clar.** La rialla de Ribas Sala no és de saló, sinó de tertúlia de bar amb soroll de fitxes de dòmino colpejant el marbre d’una taula vella. **A vegades hi participo, en aquestes xerrades de taverna. Parlem de futbol, de temes d’actualitat, del temps... no són converses catalanistes, són obertes.** Com oberts estan els restaurants de la zona on, de segur, a l’avantsala dels menjadors, per fer boca, la gent tastarà bull, bisbe o llonganissa de la Plana. Seduccions totes tan temptadores que, quan surtin al carrer, la llum ja serà tèbia. Només quedaran ganes de seure i esperar que passi Martí i Pol recitant algun poema. **Hi ha una forta tradició en el camp de les lletres. Tenim tres representants il·lustres: Martí i Pol, Teixidó i Miquel Obiols. L’Onze de Setembre es fallen tres premis literaris que duen el seu nom.** Molts versos parlaran, abraçant el seu ésser, des de la metàfora o des de la denotació més nua, de l’ànima tèxtil del poble, del primer teler automàtic d’Espanya que es

va fabricar aquí, del turisme que mai no arriba o del monestir de Caserres.

Ara s’està restaurant. Com pots veure en aquest fullet, durant el segle XIV es va produir la decadència del monestir, i dos segles després, no hi vivien gaire religiosos. Actualment és propietat del Consell Comarcal i s’han iniciat les tasques d’excavació i d’arranjament. El claustre està molt malmès, però resta sencera l’església romànica i el campanar.

Fa un temps, quan es podien sentir les campanes del monestir, convidant a mirar per damunt les teules, a les deveses del costat hi havia vedells feixucs, amb el pit amagat entre les herbes, cues que colpejaven i veus virolades de camperols naturalment incontinguts. **Ara, de ramaderia i agricultura no n’hi ha gaire. Pensa que només tenim dues cases de pagès. Gran part d’aquest ram s’ubica a les Masies de Roda.** Lluny en el temps queda aquell paisatge bucòlic de vaques pasturant al so d’una flauta, però, en canvi, crec que és molt enriquidor per a la memòria històrica poder veure el jaciment arqueològic (ibèric i medieval) de l’Esquerda. S’han trobat restes del segle VIII a.C.

Tan bon punt acaba de dir això, Francesc Ribas mira el rellotge, agafant-se al temps present. **Fa poc, hem acabat la porxada de Can Planoles (el casal d’avis). Aquí hi ha ball els dissabtes i diumenges i, amb la porxada, si plou no es mullen. Aquest local pot ajudar molt com a sala polivalent per a diferents activitats que es fan al poble. També volem aconseguir, a l’entrada de Roda, un projecte de zona industrial entre els municipis de Tavèrnoles, les Masies de Roda i el nostre poble. Tenir una àrea prevista per a un possible polígon podria donar molt de joc.**

Un dels objectius més immediats és la construcció de la residència d’avis. **Ja està començada, falten només els interiors. Quinze persones grans, fills de Roda, estan vivint en residències de fora del municipi i ens agradaria que poguessin passar aquí els seus darrers dies.** Com aquí sempre hi serà Francesc Ribas i Sala, per a qui les paraules de Campoamor són quelcom més que pura estètica literària: “ser esclau del que s’estima és tenir per presó el paradís”.

Francesc Ribas Sala - Roda de Ter - 5.024 hab. (Osona)